

Sygn. akt III RC 308/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego Anna Nowosielska

Protokolantka : sekr. sąd. Małgorzata Baur

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2017 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa P. K. (1)

przeciwko T. K.

o alimenty

I . zasądza od pozwanego T. K. na rzecz powoda P. K. (1) , urodzonego dnia (...) w P. , alimenty w kwotach po 500 (słownie : pięćset) złotych miesięcznie , poczynając od dnia 20 października 2017 roku , płatne do dnia 10 każdego miesiąca do rąk powoda P. K. (1) , wraz z ustawowymi odsetkami , w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat ;

II . oddala powództwo w pozostałym zakresie ;

III . nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 306 (słownie : trzystu sześciu) złotych , tytułem kosztów sądowych ;

IV . wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

Sygn. akt III RC 308/17

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym w dniu 29 maja 2017 roku , P. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. alimentów w kwotach po 600 zł miesięcznie, płatnych z góry do jego rąk do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 10 czerwca 2017 roku. W uzasadnieniu żądania wskazał, że jest uczniem trzeciej klasy technikum, w listopadzie 2016 roku ukończył 18 lat i nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać. Podkreślił, iż w czerwcu 2016 roku wraz z matką i siostrą wyprowadził się z domu rodzinnego. Mieszka wraz z nimi w wynajmowanym mieszkaniu. Utrzymuje się z alimentów po 500 zł miesięcznie zasądzonych w drodze zabezpieczenia w toku postępowania rozwodowego rodziców, które wkrótce upadnie. Miesięczne koszty utrzymania, poza kosztami mieszkaniowymi, określił na kwotę 815 zł miesięcznie, w tym na: wyżywienie – 250 zł, szkołę – 30 zł, kieszonkowe -150 zł, dermatologa – 50 zł, ubrania i bieliznę – 150 zł, środki higieniczne – średnio 125 zł, telefon – 60 zł. Natomiast koszty utrzymania wynajmowanego mieszkania , włącznie z opłatami za media , określił na kwotę 1.810 zł. Powyższe koszty to wydatki na: wynajem mieszkania – 1.300 zł, abonament telewizyjny – 70zł, internet – 40 zł, gaz – 60 zł, energię elektryczną – 150 zł, telefon matki i siostry – 130 zł, telefon powoda – 60 zł.

Pozwany T. K. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionował wysokość żądania, zadeklarował alimenty na powoda w kwotach po 250 zł miesięcznie. Ponadto zakwestionował miesięczne koszty utrzymania powoda wynoszące około 2.650 zł, w szczególności ponoszone na telefony siostry i matki powoda – 130 zł, telefon powoda w kwocie – 120 zł (dwa razy po 60 zł), kieszonkowe – 150 zł, dermatologa – 50 zł. Jednocześnie podkreślił, iż P. K. (1) nie przedłożył dowodów potwierdzających ponoszenie kosztów utrzymania podanych w pozwie. Nie zgodził się na partycypowanie w kosztach utrzymania matki i siostry powoda. Dodatkowo poinformował, że jest żołnierzem zawodowym i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.944,51 zł netto miesięcznie, natomiast od lipca 2017 roku w kwocie 2.409,86 zł miesięcznie. Argumentował, iż ma bardzo ciężką sytuację finansową, średnie miesięczne koszty utrzymania mieszkania określił na kwotę około 1.489 zł, a miesięczne wydatki na utrzymanie na kwotę 1.050 zł. Wskazał, że koszty mieszkaniowe obejmują miesięczne wydatki na: energię elektryczną – 100 zł, wodę – 65 zł, gaz – 60 zł, ratę kredytu hipotecznego – 720 zł, podatek od nieruchomości – 30 zł, wywóz nieczystości – 14 zł, zakup opału – 500 zł. Wskazywał, że na jego comiesięczne utrzymanie składają się wydatki na: wyżywienie – 400 zł, środki czystości i higieny – 70 zł, telefon – 80 zł, odzież – 100 zł, dojazdy do pracy – 400 zł. Podkreślił, że choruje na nadciśnienie tętnicze i w związku z tym na leki oraz dojazdy do lekarza wydatkuje kwoty po około 100 zł miesięcznie. Ponadto ma inne zobowiązania w postaci raty kredytu za aparat telefoniczny w kwocie 52 zł miesięcznie, opłaty i koszty sądowe oraz od lipca 2017 roku potrącenia przez okres jednego roku w kwocie 15 % wynagrodzenia na cel społeczny. Zaznaczył, że dorosły i uczący się syn może podjąć prace dorywcze (sezonowe) i częściowo pozostawać na własnym utrzymaniu. Z treści pozwu nie wynika bowiem, że powód cały czas poświęca na naukę, kształcenie i nie dysponuje czasem na dorywcze prace zarobkowe.

Postanowieniem z dnia 06 października 2017 roku, wydanym w przedmiotowej sprawie, oddalono wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia, zaś postanowieniem z dnia 27 grudnia 2017 roku udzielono zabezpieczenia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie w ten sposób, że zobowiązano pozwanego T. K. do partycypowania w kosztach utrzymania powoda P. K. (1), urodzonego dnia (...) w P., w kwotach po 500 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 03 listopada 2017 roku, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do rąk powoda P. K. (1), wraz z ustawowymi odsetkami, w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat oraz oddalono wniosek w pozostałym zakresie. Oba orzeczenia są prawomocne.

Sąd ustalił, co następuje:

P. K. (1) urodził się dnia (...) w P.. Jest synem A. K. i pozwanego T. K.. T. K. przysposobił P. K. (1). Powód ma małoletnią siostrę N. K.. Związek małżeński rodziców powoda został rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 16 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt V C 65/16, prawomocnym od dnia 20 października 2017 roku. We wskazanym rozstrzygnięciu pozwany został obciążony obowiązkiem łżenia na utrzymanie małoletniej córki N. K. kwot po 500 złotych miesięcznie, płatnych do rąk A. K. do 10 dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Ponadto we wskazanej sprawie dnia 24 czerwca 2016 roku wydano postanowienie, mocą którego udzielono zabezpieczenia na czas trwania procesu, poprzez zasądzenie alimentów od pozwanego na rzecz małoletniej N. K. i małoletniego wówczas powoda w kwotach po 500 złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich, łącznie po 1000 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 10 maja 2016 roku, płatnych do dnia 15 każdego miesiąca do rąk A. K., wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Pozwany do czasu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, to jest do dnia 19 października 2017 roku, łożył na utrzymanie powoda kwoty po 500 zł miesięcznie zasądzone w w/w orzeczeniu.

A. K. i T. K. wraz z dziećmi, w tym powodem, do czerwca 2016 roku, mieszkali wspólnie w domu położonym w B., niedaleko P.. Powyższy dom został nabyty przez pozwanego przed zawarciem związku małżeńskiego z A. K.. Matka powoda od dnia 01 lipca 2016 roku wynajęła dwupokojowe mieszkanie w P., w którym zamieszkała razem z synem i córką. Umowę najmu ma zawartą do dnia 31 lipca 2018 roku. Poności miesięczne opłaty z tego tytułu w kwocie 1.400 zł oraz dodatkowo opłaty za energię elektryczną w kwocie 100 zł miesięcznie.

P. K. (1) liczy 18 lat, uczęszcza do klasy maturalnej Zespołu Szkół (...) w P., zamierza przystępować do egzaminu maturalnego. Uczy się w systemie dziennym. W szkole uczęszcza na nieodpłatne praktyki. Nie pracuje, także

sezonowo. W związku z przygotowaniem do matury ponosi co miesiąc opłaty w szkole na papier do ksero, materiały i książki po 30 zł miesięcznie. P. K. (1) ma problemy dermatologiczne (trądzik). W związku z tym ma przepisane przez lekarza dermatologa leki, których koszt wynosi średnio 75 zł miesięcznie. Jego matka ponosi także koszty wyżywienia dla syna w kwocie 250 zł miesięcznie, wydatki na środki higieniczne, w tym na antyperspiranty w kwocie 125 zł średnio miesięcznie, opłaty za telefon syna w kwocie 60 zł miesięcznie. Powód otrzymuje od matki kieszonkowe w kwocie 150 zł miesięcznie, które przeznacza także na zakup odzieży.

Matka powoda jest zatrudniona jako sprzedawca w sklepie (...). Z tego tytułu miesięcznie otrzymuje kwotę 1.455 zł. Na dojazdy do pracy do E. środkami komunikacji miejskiej ponosi wydatki w kwocie 6 zł dziennie w jedną stronę. Uprzednio, w dniu 05 kwietnia 2016 roku, złożyła do Urzędu Miejskiego wniosek o przyznanie świadczenia wychowawczego na dzieci P. K. (1) i N. K.. Postępowanie w sprawie rozpatrzenia w/w wniosku zostało zawieszono do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy rozwodowej. Według zeznania PIT 37 za 2015 rok dochód A. K., po odliczeniu składek na ubezpieczenie społeczne, wyniósł 16.452,12zł, a za 2016 rok wyniósł 17.487,60zł, co stanowi kwotę średnio po 1.457,30 zł miesięcznie.

Powód nie utrzymuje kontaktów z pozwanym. Pozostają oni w konfliktowych relacjach. P. K. (1) w dniu 17 maja 2016 roku nieumyślnie popchnął ojca, czym spowodował u niego obrażenia ciała na okres powyżej siedmiu dni. Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 656/16 postępowanie karne wobec niego warunkowo umorzył na okres próby jednego roku, uznając, że wina powoda i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Z kolei pozwany nadal mieszka w B.. Ma 44 lata. Choruje na nadciśnienie tętnicze. Aktualnie nie przyjmuje żadnych leków. Pracuje jako stały żołnierz zawodowy w Jednostce Wojskowej (...) w E.. W dniach od 23 sierpnia 2017 roku do 10 października 2017 roku uczestniczył w szkoleniu kursowym „Elektromechanika pojazdów mechanicznych” w G., w okresie od dnia 04 grudnia do dnia 15 grudnia 2017 roku wyjeżdżał na szkolenie poligonowe w O. T. K. uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 3.564,30 zł średnio brutto miesięcznie, co stanowi 2.944,51zł netto miesięcznie (średnia wynagrodzenia za miesiące od września 2017 roku do listopada 2017 roku). Do 2017 roku otrzymywał od pracodawcy świadczenie urlopowe także na syna P., córkę N. i żonę w łącznej kwocie 2.100 zł. Pozwany z tytułu złamania paliczka środkowego palca V ręki lewej, otrzymał odszkodowanie w kwocie około 1000 złotych. Według zeznania PIT 37 za 2015 rok dochód pozwanego, po odliczeniu składek na ubezpieczenie społeczne, wyniósł 42.801,10zł, a za 2016 rok wyniósł 44.646,94zł, co stanowi kwotę średnio po 3.720,57 zł miesięcznie. Pozwany dojeżdża do pracy samochodem kolegi, któremu przekazuje na dojazdy kwotę 400 zł miesięcznie. Ponadto jest właścicielem samochodu osobowego marki A. (...), rok produkcji 1996, którym nie jeździ. Ponosi wydatki na ubezpieczenie OC w/w samochodu. Przeciwno T. K. toczyły się sprawy sądowe dotyczące prowadzenia przez niego pojazdu pod wpływem alkoholu i niezachowania należytej ostrożności na drodze. W związku z tym ma do zapłaty należności sądowe w kwocie 1.950 zł i w kwocie 548,15 zł rozłożone na 12 rat oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł także rozłożone na 12 rat.

Pozwany ponosi miesięcznie opłaty za: energię elektryczną – 100zł, wodę – 63zł, gaz- 60zł, telefon- 80zł. Poza tym ponosi koszty swojego codziennego utrzymania takie jak : zakup żywności w kwocie 400 zł miesięcznie, środków czystości w kwocie 70 zł miesięcznie, odzieży w kwocie 100 zł miesięcznie. W związku z posiadaniem domu, uiszcza podatki w kwocie 364 zł rocznie oraz kupuje sezonowo opał do ogrzewania domu, na który twierdzi, że przeznacza kwoty po 6000 złotych rocznie. Ze złożonych przez niego dokumentów wynika, że pozwany na zakup węgla wydatkował następujące kwoty: w styczniu 2017 roku – 173,25zł, w lutym 2017 roku – 253,50zł, w marcu 2017 roku- 47,25zł, oraz w październiku 2017 roku – 91,25zł. Poza tym obciąża go spłata wspólnie zaciągniętego z A. K. w czasie ich małżeństwa kredytu na remont domu w B. w łącznej kwocie 90.000 zł (60.000 zł plus dodatkowo 30.000 zł, która częściowo została przeznaczona na zakup mebli, które z kolei A. K. zabrała wyprowadzając się z domu pozwanego) z ratą miesięczną w kwocie 750 zł, do spłaty pozostała kwota około 66 000 złotych. Dodatkowo pozwany kupił dla siebie telefon na raty za kwotę 800zł - 900zł, który spłaca w miesięcznych ratach po 52 zł. Po rozwodzie zaciągnął w banku (...) kredyt gotówkowy w kwocie 4000 złotych na okres od 23 listopada 2017 roku do 03 stycznia 2020 roku z przeznaczeniem na spłatę kosztów procesu ze sprawy rozwodowej oraz kwoty 1800 złotych z tytułu karty debetowej,

która była wykorzystana w trakcie trwania związku małżeńskiego . Raty tego kredytu, poza dwiema ostatnimi ratami, od dnia 03 lutego 2018 roku będą wynosiły kwoty po 226,93 zł miesięcznie. Pozwany dokonał również spłaty karty debetowej , ponadto od dnia 01 lipca 2017 roku przez okres roku czasu będzie miał dokonywane potrącenia w wymiarze 15 % wynagrodzenia z tytułu orzeczenia zawartego w wyroku karnym .

(dowód : odpis skrócony aktu urodzenia, zaświadczenia, informacje, częściowo spisy kosztów utrzymania, decyzje , umowy , faktury k. 5-6, 17- 26 , 31 - 37, 43 – 45 , 62-64, 87-153, koperta k. 68, zeznania powoda P. K. (2) k. 159 – 160 w zw. z k.157 w zw. z k.54 , częściowo zeznania pozwanego T. K. k.159 – 160 w zw. z k.155 – 157 , zeznania świadka A. K. k.158 - 159).

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci informacji, zaświadczeń, decyzji, odpisu skróconego aktu urodzenia powoda , ich autentyczność nie budziła bowiem wątpliwości, nie była także w większości kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd oparł swe rozstrzygnięcie także częściowo na spisach kosztów utrzymania stron . Zakwestionowane przez pozwanego wydatki na utrzymanie powoda nie zostały uznane , bowiem były usprawiedliwione potrzebami pełnoletniego dziecka jak i możliwościami zarobkowymi jego rodziców . Natomiast wydatki związane z kosztami utrzymania matki i siostry powoda nie zostały uwzględnione , bowiem nie dotyczyły osoby powoda (za telefony) . Sąd przyznał zeznaniom świadka A. K. walor wiarygodności. W/w świadek rzetelnie i szczegółowo przedstawiła sytuację materialną i rodzinną stron oraz potrzeby powoda. Sąd przyznał również zeznaniom powoda i częściowo pozwanego walor wiarygodności z uwagi na ich spójność, logikę i zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Nie przyznano waloru wiarygodności zeznaniom pozwanego odnośnie kwoty wydatków ponoszonych przez niego na opłaty na zakup opału (węgla) z uwagi na sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie oraz zasadami doświadczenia życiowego. Pozwany wskazywał, iż na zakup opału do domu, w którym mieszka sam, ponosi wydatki po 500 zł miesięcznie, tj. po 6.000 zł rocznie nie przedstawiając na poparcie powyższego dowodów , natomiast świadek A. K. zeznawała , że w czasie wspólnego zamieszkiwania rodziny wydatki te oscylowały na poziomie 2500 złotych rocznie . Również z dołączonych przez pozwanego faktur VAT wynika kwota łączna 565,25 złotych od stycznia do października 2017 roku (faktury k. 107-114) .

Obowiązek alimentacyjny na rzecz P. K. (1) opisywany jest przez artykuły 133 k.r.o i 135 k.r.o. Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.). Przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przewidują także formę wykonania obowiązku alimentacyjnego, w całości lub w części w postaci osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dziecka (art. 135 § 2 k.r.o.).

Należy przy tym stwierdzić , iż pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego , pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują , w szczególności przy ustalaniu wysokości alimentów przez Sąd. Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60). W uchwale tej stwierdzono między innymi: "Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o

fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. W przypadku powoda wskazane przepisy również mają zastosowanie, albowiem czas trwania obowiązku alimentacyjnego nie jest ograniczony terminem i nie pozostaje też w zależności od osiągnięcia przez uprawnionego określonego wieku czy stopnia wykształcenia. Jedyną miarodajną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie obowiązku, jest to, czy dziecko może się utrzymać samodzielnie. Dziecko, które osiągnęło nie tylko pełnoletność, ale zdobyło także wykształcenie umożliwiające podjęcie pracy zawodowej, pozwalającej na samodzielne utrzymanie, nie traci uprawnień do alimentów, jeżeli np. chce kontynuować naukę i zamiar ten znajduje uzasadnienie w dotychczas osiągniętych wynikach. W tym też duchu wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 1997 r., III KKN 257/97 (OSNC 1998/4/70) i szeregu późniejszych orzeczeń. Jak to podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 grudnia 1987r. (M.P. z dnia 26 lutego 1988r. nr 6 poz.60) w tezie V wytycznych, osiągnięcie pełnoletności przez uprawnionego samo przez się nie wyłącza obowiązku alimentacyjnego. Obowiązek rodziców dostarczania środków utrzymania i wychowania trwa dopóty, dopóki dziecko nie zdobędzie, stosownie do swoich uzdolnień i predyspozycji, kwalifikacji zawodowych, czyli do chwili usamodzielnienia się, i to niezależnie od osiągniętego wieku (art. 133 § 1 k.r.o.). Uzyskanie pełnoletności nie zmienia sytuacji prawnej dziecka w zakresie alimentów, jeżeli dziecko pobiera naukę w szkole lub na uczelni i czas na nią przeznaczony wykorzystuje rzeczywiście na zdobywanie kwalifikacji zawodowych.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, wypada podnieść, że do czasu rozstania się rodziców powoda, tj. do czerwca 2016 roku, koszty jego utrzymania ponosili oni wspólnie mieszkając razem w domu pozwanego w B.. Po tym czasie sytuacja zmieniła się o tyle, że obecnie powód wraz z matką i siostrą zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu w P. , co wiąże się z wyższymi wydatkami na utrzymanie także powoda. Obecnie same koszty związane z zamieszkiwaniem powoda w dwupokojowym wynajmowanym mieszkaniu wraz z matką i siostrą zamykają się kwotą po 1.500 zł miesięcznie (bez uwzględnienia opłat za telefony) , a więc kwotą po około 500 zł miesięcznie na każdą z w/w osób. Do tego należy uwzględnić wydatki na wyżywienie, środki higieniczne, leczenie , w tym dermatologiczne powoda (który cierpi na trądzik) , opłaty szkolne , telefon oraz odzież i obuwie . Należy wskazać, że przedstawione przez P. K. (1) wydatki w łącznej wysokości po 815 zł miesięcznie (bez kosztów wynajmowanego mieszkania) zostały uznane za zbyt wysokie , biorąc pod uwagę sytuację stron, należało je ocenić na poziomie około 690 zł miesięcznie (bez kosztów mieszkaniowych i z uwzględnieniem opłaty za telefon jeden raz), które odpowiadały realnym potrzebom pełnoletniego, uczącego się w klasie maturalnej powoda . P. K. (1) zeznawał, że w związku ze swoim schorzeniem musi stale zażywać wykonywane na receptę w aptece specyfiki , poza tym zakupuje antyperspiranty , miesięcznie na ten cel wydatkuje kwoty po 50 – 100 złotych , których nie sposób uznać za zawyżonych . Także pozostałe wydatki powoda , związane z jego wyżywieniem , opłatami szkolnymi , koniecznością zakupu odzieży i obuwia , środków higienicznych są na minimalnym poziomie . Dodatkowo powód zeznawał, że z kieszonkowego przeznacza środki finansowe na zakup odzieży , co nie wskazuje na zawyżenie kosztów jego utrzymania .

Podkreślić wypada , że powód nie jest w stanie własnymi siłami zaspokoić swoich usprawiedliwionych potrzeb , bowiem nie posiada żadnego majątku , nie pracuje (pozwany nie wykazał powyższego) , uczęszcza do klasy maturalnej ,w związku z czym trudno jest wymagać od niego podejmowania pracy zarobkowej (jak tego oczekiwał pozwany) .

Wypada także zauważyć , że matka powoda obecnie pracuje za wynagrodzeniem w kwocie 1.455 złotych miesięcznie. Do pracy z P. do E. dojeżdża środkami komunikacji miejskiej ponosząc wydatki na zakup biletu za kwotę 6 zł w jedną stronę , ponosi koszty związane z utrzymaniem swoim i młodszej córki stron oraz wynajmowanego mieszkania , stąd jej wkład w utrzymanie powoda nie jest wystarczający do zaspokojenia jego usprawiedliwionych potrzeb . Wskazać również wypada , że pozwany , będąc ojcem przysposabiającym , ma takie same prawa i obowiązki , w tym alimentacyjne , jak biologiczny ojciec (stosownie do treści przepisu art. 121 krio) , stąd podnoszenie

argumentów dotyczących przysposobienia powoda przez pozwanego w przeszłości nie mogło odnieść żadnego skutku w przedmiotowej sprawie .

Z kolei pozwany, od czasu rozstania stron , w czerwcu 2016 roku , zaniechał kontaktu z dzieckiem , konflikt spowodowany rozstaniem z matką powoda , doprowadził do zainicjowania przez pozwanego postępowania karnego przeciwko powodowi , które zakończyło się warunkowym umorzeniem postępowania z uwagi na to , że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez powoda nie były znaczne . Należy zauważyć , że pozwany do dnia 19 października 2017 roku, tj. do dnia poprzedzającego uprawomocnienie się wyroku rozwodowego, łożył na utrzymanie powoda kwoty po 500 zł miesięcznie , stosownie do postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia , wydanego w toku sprawy o rozwód prowadzonej pomiędzy pozwanym i A. K. . Od tego czasu T. K. nie przekazywał żadnych kwot na utrzymanie syna .

W ocenie Sądu, pozwany posiada możliwościłożenia na utrzymanie powoda kwot po 500 złotych miesięcznie , bowiem pracuje jako żołnierz zawodowy , jego obecne dochody oscylują w kwotach po około 2.944 złotych i są one dwukrotnie wyższe niż od dochodów matki powoda. Nadto uzyskuje on dodatkowe świadczenia , w tym z tytułu kursów i szkoleń (w tym czasie może „zaoszczędzić” środki finansowe na swoje chociażby wyżywienie) , również urlopowe na siebie, żonę i dzieci , które w 2016 roku przeznaczył na spłatę swoich zobowiązań . Nie należy zapominać o tym , że obowiązek łożenia na utrzymanie powoda (i jego młodszej siostry) wyprzedza wszelkie inne zobowiązania pozwanego , w tym z tytułu obciążających tego ostatniego kosztów postępowań i należności pieniężnych z tytułu środków karnych orzeczonych w postępowaniu karnym (pozwany został skazany za przestępstwo jazdy pod wpływem alkoholu) . Przerzucanie tego rodzaju odpowiedzialności finansowej na powoda nie mogło zostać uznane za usprawiedliwione (jak tego oczekiwał pozwany) .

T. K. wskazywał , że samodzielnie ponosi opłaty związane z utrzymaniem domu, spłaca kredyt zaciągnięty w czasie małżeństwa na remont domu po 750 zł miesięcznie, zobowiązanie za zakup telefonu po 52 zł miesięcznie oraz reguluje należności na rzecz sądu w ratach (o czym wspomniano powyżej) . Zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku (sygn. akt III CZP 46/75 , opublikowanej w OSNCP z 1976 roku Nr 9 , poz.184) , którą Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni podziela, rodzice w żadnym razie nie mogą uchylić się od obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie może utrzymać się samodzielnie tylko na tej podstawie, że wykonywanie obowiązku alimentacyjnego stanowiłoby dla nich nadmierny ciężar . Rodzice muszą więc podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami.

Pozwany , poza powodem i jego siostrą , nie posiada innych osób na utrzymaniu , stąd powinien przyczyniać się do utrzymania P. K. (1) .

Godzi się podkreślić, iż dochody pozwanego są regularne, zaś dochody matki powoda o połowę niższe , przy czym musi ona także sprawować pieczę nad synem oraz zapewniać mu mieszkanie w ciągu całego roku i w ten sposób wypełnia także swój obowiązek alimentacyjny wobec dziecka , ponadto posiada także na utrzymaniu i wychowaniu siostrę powoda .

Ponieważ stopa życiowa dziecka nie może być niższa od stopy życiowej jego rodziców ponadto pozwany posiada wyższe możliwości zarobkowe niż matka, dlatego powinien przyczyniać się do utrzymania syna . Podkreślić wypada, że T. K. przekłada zaspokojenie własnych potrzeb ponad potrzeby powoda , zaciąga kolejne zobowiązania bankowe, dokonał zakupu kosztownego telefonu na raty . Nie chce również poczynić „oszczędności” na dojazdach do pracy i korzystać, tak jak matka powoda, ze środków komunikacji publicznej . Dodatkowo należy zauważyć, iż spłata comiesięcznych rat kredytu zaciągniętego przez powoda i jego żonę może być przedmiotem sprawy o zwrot nakładów w ewentualnym postępowaniu o podział majątku. Natomiast spłata należności sądowych, która jest konsekwencją zachowania pozwanego niezgodnego z prawem , nie może „obciążać” syna pozwanego . Należy w pełni podzielić stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego , z dnia 12 listopada 1976 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 236/76 (opublikowanym na str. 767 Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego z komentarzem , Wydawnictwo (...)) , zgodnie z którym osoba , na której ciąży obowiązek alimentacyjny musi się liczyć z tym , że przy podejmowaniu

wydatków na zakup na przykład mebli , telewizora , lodówki , ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego . Wypada zauważyć , że decydując się na zaciąganie kredytów i pożyczek, pozwany w pierwszej kolejności winien był liczyć się z koniecznością alimentowania osób, do których alimentacji jest zobowiązany – m.in. powoda . Zatem , konieczność spłat rat kredytów i pożyczek nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że pozwany nie może świadczyć alimentów na rzecz syna . Zobowiązany do alimentów w pierwszej kolejności winien posiadać środki na zaspokojenie potrzeb dzieci , a dopiero później szacować swoje możliwości i ewentualnie zaciągać kredyty, licząc się z koniecznością ich spłaty w zakresie jaki ewentualnie po zaspokojeniu potrzeb dzieci mu pozostanie .

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd doszedł do przekonania, iż kwota zasądzonych alimentów w wysokości 500 złotych - przy ustaleniu możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego oraz usprawiedliwionych potrzeb powoda - jest usprawiedliwione okolicznościami sprawy. Sąd uznał, iż kwota ta nie jest wygórowana i pozwany powinien partycypować, tak jak dotychczas do dnia 19 października 2017 roku, w tym zakresie w utrzymaniu powoda .

Nadto należy podkreślić, iż zasądzenie alimentów we wskazanej wyżej kwocie i tak nie zaspokaja wszystkich usprawiedliwionych potrzeb powoda, które musi mieć zaspokojone. W pozostałym zakresie potrzeby te nadal będzie zaspokajała jego matka , dlatego powództwo w tej części zostało oddalone.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę , kierując się powyższymi przesłankami, Sąd , na podstawie przepisów art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 i 2 k.r.o. , zasądził od pozwanego T. K. na rzecz powoda P. K. (1), alimenty w kwotach po 500 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 20 października 2017 roku czyli od następnego dnia , w którym upadło zabezpieczenie udzielone dotychczas matce powoda w sprawie rozwodowej tej ostatniej z pozwanym , płatne do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk powoda P. K. (1), wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat i orzekł jak w punkcie I wyroku, w pozostałym zakresie oddalił zaś powództwo (punkt II wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w punkcie III wyroku w oparciu o przepisy art.13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (opublikowanej w Dz. U. z 2016 roku pod poz. 623 ze zm.) oraz art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c., biorąc pod uwagę sytuację materialną pozwanego – nakazując ich ściąganie od niego na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 306 złotych, na którą składają się: opłata stosunkowa wynosząca 5% wartości przedmiotu sporu obliczona stosunkowo w takim zakresie w jakim pozwany przegrał proces w wysokości 300 złotych oraz opłata kancelaryjna za klauzulę wykonalności w kwocie 6 złotych.

Na mocy przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., wyrokowi w części zasądzającej roszczenie tj. w punkcie I , nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt IV rozstrzygnięcia).